

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

HEATHER GRAHAM

SURM IGA UKSE TAGA

ROMAAN

Originaali tiitel:
Heather Graham
Death Behind Every Door
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by Heather Graham Pozzessere.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12451124
ISBN 978-9916-31-582-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

E. D. armastavaks mälestuseks.

Dan Graham, minu isa, Suur Šotlane või härra Clean naabruskonna laste jaoks, üks tugevamaid ja lahkemaid mehi, keda mul on olnud au tunda.

Täna teda ta kodumaa lugude eest, millega ta mind mu nooruses väimustas, lugude eest kangelistest, suurtest lahingutest ja inimloomusest – sest muidugi kirjutavad ajalugu enamasti võitjad!
Ja muidugi pühendusega Grahami klannile!

TEGELASED

Küttide Kild – spetsialiseerunud FBI üksus, mis kasutab oma liikmete „ainulaadseid võimeid“ kummaliste või ebatavaliste juhtumite korral õigluse jalule seadmiseks

Adam Harrison – filantroop, Küttide Killa asutaja

Jackson Crow – järelevalveagent, Adami valitud meeskonnajuht

Angela Hawkins Crow – Killa liige, erakordselt andekas nii välitööl kui ka uurimistöös

Euro Eriabi Meeskond ehk Musträsta – äsja moodustatud rühmitus, mis loodi Killa haarde laiendamiseks Euroopasse, aitamaks lahendada kuritegusid välismaal

Luke Kendrick – Musträsta rühmituse roheliste silmade ja tumedate juustega sõjaväe- ja politseitaustaga agent, pikkus 193 cm

Carly MacDonald – Musträsta rühmituse merevaigutooni silmade ja tumedate juustega agent, kes oskab teadupärast väga hõlpsalt salaagendina tegutseda

Mason Carter – siniste silmade ja tumedate juustega agent, kes edutati hiljuti Musträsta väldirektoriks, pikkus 195 cm, töötab koos eriagent Della Hamiltoniga Prantsusmaal

Mark Billingham – detektiiv, juhtivinspektor Luke'i kuriteopaiga esimese uurimise ajal

Aaron Miller – umbes 35aastane, sõbralike pruunide silmade ja paksude pruunide juustega vastuvõtutöötaja, Graystone'i lossi öömaja omanik

Malcolm Finnegan – pikk, soliidne ja usaldustäratav inspektor ja vanemkonstaabel

Brendan Campbell – kiilaks aetud peaga, sihikindel ja intelligentne Riikliku Kuritegevusega Võitlemise Agentuuri juht

Clayton Moore – Gordoni maja omanik

Ben Pratt – Gordoni maja omanik

Jim ja Terry Allen – Vicky Inni omanikud

Hamish Inverness – abivalmis vaim, suri 1746. aastal Cullodeni lahingus

Kenneth Menzies klannist – teine heatahtlik kummitus, suri 1298. aastal Falkirki lahingus

Daniel Murray – Riikliku Kuritegevusega Võitlemise Agentuuri noor salaagent

Proloog

Remingtoni maja

Lõuna-London

Esimene leid oli pori. Juhuslik möödakäija ei pruukinud Remingtoni maja varemete juures midagi märgata, kuid kuna Luke Kendrick oli juba kutsutud detektiiv Mark Billinghamiga liituma, siis kahtlustas ta, et mõrvar, keda ta oli varemgi jälitanud, oli ümber kolunud Suurbritanniasse.

Ja see pori siin oli nende esimene leid.

See oli luutükke täis.

Luke põlvitas, et sõeluda ettevaatlikult luutükkidega pinnast. Algul ei leidnud ta midagi peale pisikeste kildude, mille ta kogus tõendite kotti. Siis leidis ta suurema tüki ja uuris seda hoolega. Kohtuekspertiisi meeskond tuli kohale kutsuda, kuid tal oli juba, millele tugineda. Ta oli leidnud sõrmeluu, faalanksi, mis viitas kellelegi, kellel olid pikad sõrmed, võib-olla muusikule...

Ja võib-olla ei tähendanud see midagi. Võib-olla oli see lihtsalt tema kujutlusvõime, ta isikustas kedagi, keda ei saanud muul viisil määratleda...

See oli olnud inimene.

Ja ta ei suutnud jätta kujutlemata olukorda, mis oli toonud ta siia vanasse mõisa, kus politsei oli avastanud nii palju poolikuid luukere-sid, nii palju verd ja hapet, nii palju küttekoldeid...

Need kõik olid tõendid, mis viitasid mehele, kes oli tuntud kui Ameerika esimene sarimõrvar, H. H. Holmes, mis oli kurikuulsa Herman Mudgetti pseudonüüm, ja tema niinimetatud Mõrvalossile, kuhu 1893. aastal olid tulnud kümned inimesed, külastamaks Chicago maailmanäitust.

Ta mõistis, et Mark Billingham vaatab teda.

See kindlameelne Inglise konstaabel oli niivõrd mures piirkonnast tulnud teadete pärast karjete kohta ja kadunud inimeste pärast, et vajadus USAst FBI agent appi kutsuda ei solvanud tema ametiau enam küünevõrragi. Kuuekümmenele lähenev Billingham oli endiselt pikk ja sirge nagu lipumast ning tal oli õnnestunud säilitada uskumatult paksud hõbevalged juuksed.

Luke tõusis ja ulatas tõendite koti Billinghamile. „Inimese säil-med, kahtlemata. Kuigi mul pole arstidiplomit, olen ma juba piisavalt kaua tegutsenud...“

„Tõepoolest,“ ütles Billingham kuivalt. „Ka mina tunnen inimese sõrme ära.“

Luke tegi grimassi ja noogutas. „Õigus. Muidugi. Peame selle koha läbi sõeluma. Ma soovitan teil võimalikult kiiresti kohtu-ekspertiisi asjatundjad kohale kutsuda, kuigi ma usun, et see, kes iganes siin kuriteod toime pani, on juba edasi liikunud.“

„Ma helistan neile, kuid seni, kuni me eksperte ootame, tahaksin ülejäädud kohti uurida,“ ütles Billingham.

„Muidugi.“

Nad olid jõudnud ainult sissepääsuni. Kunagi oli Remingtoni maja olnud tohutu aadlimõisa kroon. Kuid pärast pommitamist teises maailmasõjas oli see vahetanud mitmeid omanikke, kes kõik olid lootnud taastada hoone suursugususe ja avastanud siis, et selleks kuluks fantastiline summa. Hoone oli hiljuti üle võtnud ajalooselts, kes alles hankis mõisastruktuuri taastamiseks vajalikke pabereid ja

raha. Kunagi oli peaustest pääsenud tohtusse ballisaali ja treppidele, mis viisid avatud trepihalli, seal edasi aga magamistubadesse ja külalistubadesse, söögisaal ja teenijate ruumid jäid vasakule.

„Ma lähen üles ja teie vaatate all ringi?“ küsis Billingham.

„Muidugi. Ei, oodake. Ma usun, et siin oli kelder. Ma lähen alla,“ ütles Luke.

„Seal ju...“ alustas Billingham. Ta raputas pead. „Ma lugesin aruandeid. Mees, kes USAs seda õudust korraldas...“

„Tapeti,“ sõnas Luke otse. „Jah, teda tulistati, kui ta üritas kasutada üht meie kohtueksperti kaitsekiilbina, ähvardades tal kõri läbi lõigata.“

Luke teadis seda otsesest allikast. Ta tegutses salaagendina koos meeskonnaga, kes oli avastanud H. H. Holmesi abistava väikese võõrastemaja. Ja kuigi tema ise ei tulistanud, oli just tema see, kes oli andnud käsu meest tulistada. Nad kõik teadsid, et see on kahetsusväärne. Nad ei võtnud üheltki inimeselt elu, kui nad just ei pidanud seda tegema. Nathan Briar, tapja, keda nad jälitasid ja kelle nad nurka surusid, oli surnud, andmata neile teavet, mida nad hädasti vajasisid.

Kuid kuna tema noatera oli toetunud Debbie Lyonsi kõrile ja pisikesed vereojad nõrgusid juba mööda naise kaela, polnud valikut olnud. Kahesaja-aastane mõis, kus Nathan Briar oli oma kuritegusid praktiseerinud, oli kuulunud Kaimanisaarte variettevõttele ja see oli juhtinud maailma parimaid tehnilisi eksperte otsekuu jänesseurгу. Sellest vanast hoonest olid nad leidnud hõõnetunne, hiiglasliku ahju, igasuguseid kemikaale ja muidugi...

Inimjäänuste kilde ja tükke.

Ja siis veel üks asi. Rõõmsa näo ja lühisõnumiga paberitükk, mis polnud tulle jõudnud.

„H. H. Holmesi Selts.“

„Muidugi, kelder,“ ütles Billingham. „Ma tulen teiega, kui sobib.“

„Muidugi,“ kinnitas Luke talle. „Keldri sissepääs on tavaliselt köögi läheduses või vanemates majades söögitoa juures, seega läheme kõigepealt sinna.“

Nad läksid.

Nad ronisid maa alla mööda vanu kivitreppe, mille puidust käsi- puud olid ammu mädanenud ja lagunened. Kuid peakonstrukt- siooni all pimedas niiskuses nägi Luke kohe seda, mida ta oli kart- nud. Hiljuti kasutatud massiivne ahi. Verrega määrdunud puidust laudad. Ja kui Billingham oma vastupidava taskulambi sisse lülitas, nägid nad kohe, et ruumi kaugemasse nurka oli keegi jäetud neid tervitama.

Luukere.

Skelett oli alusele seatud, üks käsi ülal ja sõrmeluud tervituseks lauba ees saluteerimas.

Luke raputas pead ja hingas sügavalt sisse. Ta vaatas Billinghami ja ütles vaikselt: „Peainspektor, mul on tõesti kahju seda öelda, kuid ma usun, et H. H. Holmesi Selts on nüüd teie jurisdiktsiooni alu- ssesse piirkonda kolinud.“

„Kas te tapsite vale mehe?“ küsis Billingham kulmu kortsutades.

„Ei. Te ei pannud üht detaili tähele. H. H. Holmesi *Selts*. Oleme tumeveebi hoolikalt läbi otsinud. Keegi seal on loonud... tapjate liiga, nad kõik loodavad jäljendada Ameerika esimese sarimõrva- rina tuntud meest ja teda koguni ületada. Mõned isegi kahtlustavad, et ta võis Londonisse tulla enne USAs mõrvalossi loomist. Ja ta võis alustada oma tapjakarjääri Rappija Jackina. Aga praeguseks...“

„Seal on niisuguste tapjate *selts*?“ küsis Billingham õudusega. „Aga kuidas...“

„Praegu töötame ainult teooriaga,“ selgitas Luke. „Ja ilmselt põlenud paberitükiga, mille meie kohtuekspertiisi meeskond suu- tis päästa. Samuti... kehaosadega. Kuid praegu saab töötada uute meetoditega – kohtuekspertiis on miljoneid kordi parem, meil on sõrmejäljed, DNA...“

„Piisavalt, et *mõrvar* tabada,“ ütles Billingham. „Aga kas sellest piisab ka teadmata arvu mõrvarite tabamiseks?“

Luke vaatas talle tõsiselt otsa. „Lisaks sellele, et meie teadusli- kud meetodid on tänapäeval paremad, toimib ka salajane suhtlus internetis. Seal leiavad ühed nohikud teisi nohikuid, noored emad

teisi noori emasid ja mõrvaridki leiavad interneti kaudu mõttekaaslasi.“

„Siis võime nad kätte saada – leida mao pea ja selle purustada!“ ütles Billingham kirglikult. „Meie rahvusvaheliste tehnikaosakondadega...“

„Ma usun, et need, kes meie juures töötavad, on ühed parimatest maailmas,“ kinnitas Luke. Ta kõhkles.

Mõrv oli nähtusena sama vana kui inimkond. Mõrv võis toimuda armastuse, armukadeduse, ahnuse ja tosina muu teguri tõttu. Need mõrvad suudeti tavaliselt lahendada.

Aga praegune olukord...

Herman Mudgett, teise nimega H. H. Holmes ei olnud mees, kes näinuks välja nagu hullumeelne tapja; pigem oli ta kõrgelt haritud, saanud doktorikraadi Michigani ülikoolist, mis oli tema ajal üks prestiižsemaid kõrgkoole riigis. Ta oli olnud naistemees, võluv ja intelligentne, seetõttu ka väga edukas inimeste veenmisel ja võrgutamisel, viies paljud surma. Ta elas suure osa oma elust, näides silmapaistva ja imetletud ärimehena.

Talle meeldis raha; paljud tema mõrvad olid seotud kindlustuspettusega ja lõpuks arreteritigi ta eeskätt finantskuritegude eest. Kindlustuspettus oli raha hankimiseks üks tema lemmikskeme – loomulikult tähendas see sageli kellegi mõrvamist, et raha kätte saada. Ja pärast arreterimist avastati tema mõrvalossi tõeline eesmärk. Pärast seda, kui mees oli paljudes mõrvades süüdi mõistetud, tunnistas ta üles teisigi, kuid isegi oma ülestunnistuses üritas ta petta, väites, et on mõrvanud mõned, kes sel ajal veel elasid.

Oma viimases läkituses maailmale oli ta kirjutanud, et ei tundnud tapetud inimeste surnukehi happe või tulega hävitades midagi enamat, kui oleks tundnud mis tahes elutu objekti põletamisel.

Ta oli rääkinud sellest, et ta on saatan või saatana poeg. Võib-olla polnudki ta seda öeldes tõelise psühhopaadina tõest kuigi kaugel.

Luke mõistis, et Billingham vaatab talle otsa ja ootab, et ta rääkima hakkaks. Enne kui ta reageerida jõudis, haaras peainspektor initsiatiivi.

„Teisisõnu, ma ei otsi lihtsalt sarimõrvarit – ma otsin mitut? Vähemalt seni, kuni me pole leidnud, kes seda tumeveebi värki juhib?“

Luke noogutas süngelt. Nüüd helises ta telefon. Ta vabandas Billinghami ees ja vastas kõnele.

Helistas Mason Carter, kes edutati hiljuti nende Euroopa osakonna eriliste asjaolude üksuse direktoriks.

Mõnda aega olid tema ja Della Hamilton olnud Euroopa osakonna ainsad eriagendid. Ja siis...

See.

Mason ja Della olid Interpoli palvel Prantsusmaal. Kuid Luke teadis kohe, et midagi on valesti, kui ta Masoni häält kuulis.

„Sa pead minema Edinburghist põhja poole. Nii kiiresti kui võimalik. Eriagent Carly MacDonald registreerib end sisse Graystone'i lossi ja Interpol on meiega ühendust võtnud – mitmed selles piirkonnas peetavatele Mägismaa Mängudele läinud inimesed on kadunud. Muidugi teavad kõik, mis USAs juhtus...“

„Õigus. Sellepärast olen ma praegu siin, kus ma olen,“ tuletas Luke talle meelde.

„Ma tean, aga ma arvan, et me otsime aktiivset piirkonda. Inimesed, kes olid teistele maininud, et lähevad Graystone'i lossi vaatama, on nende hulgas, kellega ei saa ühendust. Ma tean, et oled juba sündmuskohal ametis, kuid... ma arvan, et see on tähtsam. Andsime Carlyle loa – ta teab, millega me silmitsi seisame, kuid igaüks vajab oma töös seljatagust. Kas sa saad kiiresti sinna minna? Tä läks tollesse lossi turistina.“

„Ta pole juba kadunud inimeste hulgas, ega?“ küsis Luke. „Ma ei ole temaga koostööd teinud...“

„Ei, ei, aga tema aruande põhjal ei meenuta miski, mida me seni kohanud oleme, nii täielikult mõrvalossi kui tema praegune asukoht. See on sajandeid vana hoone ja seda on huvitavalt renoveeritud. Usun, et ta vajab seljatagust nii kiiresti kui võimalik.“

Luke vaatas Billinghami poole.

„Ma tegelen sellega. Meil on surnukehad, kuid tapja on kadunud. Uskuge mind – me saame hakkama,“ ütles mees talle.